

דברי נהי והספד

שנשא

רבינו מרן שליט"א

במשא הלויה של אמו

אמה של מלכות

הרבנית הצדקת

מרת פראדל וויס ע"ה

בת הר"ר יהונתן בנימין הכהן אברהם הי"ד

אלמנת הגאון החסיד רבי משה זצ"ל

יום א' פרשת חיי שרה תשפ"ב

ברחבת בתי המדרש קרית צאנז ירושלים

י"ל ע"י

מכון מנחת אשר

ימי השבעה – חשון תשפ"ב



כל הזכויות שמורות

עריכה והוצאה לאור ע"י
מכון "מנחת אשר"

להפצת תורתו של
מו"ר הגאון רבי אשר וייס שליט"א

רחוב אהרון אשכולי 109
ירושלים

המען למכתבים:
ת.ד. 23170

Email: info@minchasasher.com

מוסדות קהילת "דרכי תורה"

ירושלים - ביתר עילית

בראשות מרן הגאב"ד הגאון רבי אשר וייס שליט"א



זמני ניהום אבלים

הננו להודיע לקהל הקדוש זמני ניהום אבלים אצל

רבינו מרן הגאב"ד שליט"א

היושב שבעה עד שב"ק פר' חיי שרה על פטירת אמו

הרבנית פראדל וייס ע"ה

בבית רח' מנחת יצחק 11, ירושלים

בכל יום תפילת שחרית

בבית רח' כגן 8 בשעה 7:15

וישב שם אחרי התפילה עד השעה 8:30

כמו כן ביום שישי ישב בביתו עד השעה 13:30 בצהריים

זמני ניהום אבלים ברח' מנחת יצחק 11

לפנה"צ 10:00 – 13:30, ואחצה"צ 17:00 – 22:00

מוסדות דרכי תורה בארה"ק

ירושלים - ביתר עילית

בנשיאות מרן רבינו הגאב"ד רבי אשר וייס שליט"א

ושם אשה גדולה

כואבים ואבלים על השבר הגדול בהסתלקותה של האשה הדגולה,
חכמת הלב, טובת העין, צנועה וחסודה, אצילת המידות,
עברה את אימי השואה, קמה מעפר והעמידה דור של גדולי תורה

אמה של מלכות

הרבנית הצדקת

מרת פראדל וייס ע"ה

בת מו"ה רבי יהונתן בנימין הכהן אברהם הי"ד

אשת חבר למוה"ר הבלתי נשכח הגאון החסיד רבי משה זצ"ל
אמו של יבלחט"א מורינו ורבינו מורה דרכנו ומאיר נתיבותינו

מרן הגאב"ד שליט"א

הלוייתה התקיימה ביום א' פרשת חיי שרה - י"ח מרחשון תשפ"ב
ונטמנה בהר המנוחות

כסא דנחמתא

קדם מעכש"ת רבינו מרן הגאב"ד שליט"א
ולאחיו הגאונים הגדולים שליט"א

המתאבלים מרה

רבנן ותלמידיהון

בית המדרש "תורת חיים" טשכנוב

רח' שלום סיון 7, רמות ג' ירושלים

אבל כבד

בצער רב אנו מתאבלים על פטירתה של האשה הגדולה,
אמה של מלכות, אשר בחכמת נשים בנתה ביתה - בית של
גדלות בתורה, בגדלות נפשה ורוחב דעתה הלבונה שיניים
לכל אחד, פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה

הרבנית הצדקנית

מרת פראדל וייס ע"ה

בת מו"ה רבי יהונתן בנימין הכהן אברהם הי"ד

אשת חיל עטרת בעלה - החקוק על לוח ליבנו הגאון החסיד רבי משה זצ"ל

אמו של יבלחט"א מורינו ורבינו

מרן הגאון רבי אשר וייס שליט"א

הלוייתה התקיימה ביום א' פרשת חיי שרה - י"ח מרחשון תשפ"ב ונטמנה בהר המנוחות

כוס תנחומין

קדם מורינו ורבינו מרן המרא דאתרא שליט"א

ואחיו הרבנים הגאונים הצדיקים שליט"א

המתאבלים מרה

מתפללי ולומדי בית המדרש

בית המדרש להוראה רמת אשכול

כולל תורת אפרים שלמה • כולל זכרון שבת וואריה

רמת אשכול ירושלים עיה"ק

אלון בכות

בתוך המוני בית ישראל משתתפים אנו בצערו של
רבינו הגדול עמוד ההוראה

מרן הגאון רבי אשר וייס שליט"א

נשיא בית מדרשנו

ואחיו הגאונים הגדולים שליט"א

המתאבלים מרה על פטירת אמם

חכמת הלב, צנועה וחסודה, אמה של מלכות – מאן מלכי רבנן

הרבנית הצדקת מרת פראדל וייס ע"ה

בת הר"ד יהונתן בנימין הכהן אבראהם הי"ד

אשת חבר למוה"ד הגאון העילוי רבי משה זצ"ל

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא
תוסיפו לדאבה עוד, ונזכה בקרוב לביאת גואל צדק
ולתחיית המתים במהרה בימינו אמן

המתאבלים מרה

רבנן ותלמידיהון



כוס תנחומים

המרכז הרפואי שערי צדק מביע את תנחומיו, קדם מזרינו ורבנו

מרן הגאון הגדול רבי **אשר וייס** שליט"א

הרב הפוסק של המרכז הרפואי שערי צדק

על כטירת אמו הרבנית החשובה והצדקת

מרת **פראדל וייס** ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ומן השמים תנוחמו.

בשם כלל העובדים והמנהלים ומאות אלפי המטופלים

פרופ' עופר מרין, מנכ"ל פרופ' יונתן הלוי, נשיא

הרב משה פלג, רב בית החולים

דברי נהי והספד - ושם אשה גדולה

**דברי נהי והספד שנשא מרן שליט"א
במשא הלוייה של אמו
הרבנית הצדקת מרת פראדל וייס ע"ה
יום א' פרשת חיי שרה תשפ"ב**

ושם אשה גדולה

התקבצו רבים שבאו ללוות את אמא ולכבד אותה ורבים שלא מבינים את שפת האידיש, ולכן אומר את מילותי בלשון קודש.

קשה להיפרד מאמא, אי אפשר להיפרד מאמא, ובפרט אמא כל כך גדולה, כל כך אהובה, ואמא כל כך ענקית.

אשה גדולה! "ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכל לחם ויהי מדי עברו יסר שמה לאכל לחם" (מלכים ב' פרק ד' פסוק ח'). והמפרשים מפרשים מה זה אשה גדולה, ומה היתה גדולותה, שהנביא חזר שוב ושוב אל ביתה לאכול לחם. אשה גדולה בתורה, אשה גדולה בחסד, אשה גדולה במעשים טובים. והמלבי"ם מסביר שנביא לא אוכל אצל כל אחד ואחד, כשנביא אוכל זה כמו אכילת מזבח וממילא מי שמאכיל את הנביא כמקריב קרבן על גבי המזבח. כדי לזכות שנביא יאכל שוב ושוב צריכים להיות אשה גדולה.

מאמי [אמא] היתה אשה גדולה, גדולה בכל תחום, בתורה, באהבת תורה, בחסד, באהבת הבריות. אחיי הגדולים הזכירו את האהבת תורה שלה. לפני שבועיים ביום חמישי אחה"צ באתי לבקר אותה, זמן קצר לפני שהתמוטטה ואיבדה את ההכרה, והיא סיפרה בבדיחותא ובחיוך שמלאך המות בא אליה, היא אמרה למלאך המות אתה יודע מה את עושה, יש לי שבעה בנים מרביצי תורה,

דברי נהי והספד - ושם אשה גדולה

אתה יודע איזה ביטול תורה אתה הולך לגרום, כך היא סיפרה, אז מלאך המות ברח, היא גירשה אותו, כך סיפרה.

מאמי, אנחנו לא נבטל מן התורה, לא נבטל, קול התורה ימשיך להדהד ברמה, כל המשפחה, כל הדורות, זה מה שהשרשת בנו.

ושם אשה גדולה! בשנות ילדותנו בארצות הברית, אבינו הגדול הגאון החסיד זכר צדיק לברכה, באותם השנים הפרנסה היתה כל כך קשה, אבינו היה מעין אבא של שבת, ראינו אותו בשבת קודש, כל השבוע לא היה בבית, שבת קודש היה אש להבה של תלמוד תורה, כל השבת פלפל, דיבר בלימוד, אבל מי שהיתה שם יום יום, לילה לילה, שעה שעה, היתה אמא, ורק היא, ומה שקיבלנו ממנה מלווה אותנו בכל יום ויום.

בשמואל הנביא כתוב בספר שמואל (א' פרק ב' פסוק י"ט) "ומעיל קטן תעשה לו אמו והעלתה לו מימים ימימה". שמואל הקטן כילד קטן אמו עשתה לו מעיל, והמעיל הזה גדל עמו, מימים ימימה, שנה שנה. וגם כשעלה בסערה השמימה הוא עלה עם המעיל, והוא ירד עם המעיל הקטן. וכאשר בעלת האוב, מעלה באוב את שמואל הנביא, ושואל המלך רוצה לדעת אם זה שמואל הנביא, המלך שואל את בעלת האוב מה ראית, מיהו האיש, והיא אומרת: "איש זקן עלה והוא עטה מעיל וידע שאול כי שמואל הוא" (שמואל א' פרק כ"ח פסוק י"ד), זה היה סימן ההיכר, אותו מעיל קטן שאמו עשתה לו ליווה אותו כל ימי חייו, וגם לאחר מותו הוא לא עזב את המעיל.

מאמי, עשית לנו מעיל קטן לכל אחד ואחד מאיתנו, ואין מעילו של זה כמעילו של זה, כל אחד קיבל מעיל קטן משלו, והמעיל מלווה אותנו, בכל יום, בכל שעה בכל מקום.

דברי נהי והספד - ושם אשה גדולה

אחד מזכרונות הילדות הראשונות והחשובות שאני זוכר, ילד קטן הייתי בבורו פארק, קטן מדי ללכת עם אבי מורי לסעודה שלישית בקלויזנבורגר שטיבל, אבא הלך עם שלשת אחי הגדולים, ואני נשארתי בבית, ובכל שבוע ברדת החשיכה, מאמי היתה אומרת עם מנגינה מיוחדת, "גאט פון אברהם, און פון יצחק און פון יעקב, באהיט דיין ליב פאלק ישראל" [אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב, אנא שמור והצל את עמך ישראל אהובך], מאמי היתה אומרת ואני הייתי בוכה, הייתי בוכה כל שבוע. מאמי, לימדתי את הבנות שלי לומר את זה, והם מלמדות את הבנות שלהן. המעיל הקטן שהלבשת אותנו לעולם לא יעזוב אותנו, וזה עובר מדור לדור.

עשרים שנה אחר כך הייתי אברך צעיר, ואני זוכר שפעם הייתי בבית של ההורים, כאשר ילדה קטנה של אחד השכנים נכנסה הביתה עם כל החברות שלה מהגן, והיא מבקשת ממאמי לתת לכולם סוכריות, אמא היתה קצת מופתעת, אומרת הילדה הקטנה בטבעיות: "את לא רק הבאבי שלנו את הבאבי של כולם". ומאמי היתה ה"מאמי" של כולם, היתה ה"באבי" של כולם, כל מי שזכה לשהות במחיצתה, כל מי שזכה להתבשם והתחמם לאורה הרגיש שהיא המאמי של כולם, הבאבי של כולם בטוב לבה, במידות הנפלאות שלה.

האהבת תורה שלה אי אפשר לתאר, המסירות נפש לתורה, ובשנים האחרונות שום דבר לא עניין אותה, מי מבני המשפחה שבא לבקר, רק רצתה לשמוע דבר תורה. ומי שלא היה לו מה לומר, היה לו מה לשמוע, וחידשה חידושים נפלאים במוסר, בעבודה ובדרוש.

כל ימיה היתה מלאה שמחת חיים, אף פעם לא שמענו, אף פעם לא שמענו, אף פעם לא התלוננה, לא יאומן כי יסופר, עברה את השואה כנערה צעירה, חיים לא קלים, בשנים האחרונות פעמיים אירוע מוחי שהיה קשה מאוד להתאושש

דברי נהי והספד - ושם אשה גדולה

ממנו, שום תלונה, שום תרעומת, מלאה שמחת חיים, מלאה הודיה להקדוש ברוך הוא, קיבלה יסורים באהבה, ולא הרגישה בכלל שהתייסרה.

לנו היא אף פעם לא הטיפה מוסר, אבל כל ההווי שלה היתה מוסר, אי אפשר היה להיות במחיצתה ולא ללמוד, לא להתרגש.

בכתובות דף י"ז ע"ב כתוב בגמרא "למאן דמתני לית ליה שיעורא", ובשיטה מקובצת יש דיון מה דין אשה, ובשיטה מקובצת מביא מרבינו יונה (שם ע"א) "שאם היתה אשה שיש בה יראת שמים וזהירה להוליך בניה לבית המדרש ומדקדקת במצות דיהבין לה דין כמאן דקרי ותני".

מאמי היתה יראת שמים בתכלית, מדקדקת במצוות בתכלית, והוליכה בניה לבית המדרש, אנחנו יכולים לומר "שלי ושלכם שלה", כל מה שיש לנו קיבלנו ממנה, אהבת תורה, מידות ואהבת הבריות.

שבועיים התייסרה בבית חולים, השתדלנו להיות במחיצתה, לא עזבנו אותה לרגע, מאמי, אני מבקש מחילה, בשמי ובשם הילדים שלי.

את עולה למעלה, תיפגשי שם עם טאטי, ביחד תבקשו לכל המשפחה, שלא יהיה צער ועגמת נפש, "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן" (חולין ז' ע"ב), תבקשו עלינו, תבקשו על כלל ישראל.

כל ימיה ציפתה לישועה, כל יום שישי הייתי בא לבקר, תמיד אמרה "משיח דארף שוין קומען, משיח דארף שוין קומען" [משיח כבר חייב להגיע, משיח כבר חייב להגיע], את עולה למעלה לגן עדן, תהיי שם קרוב, תתפללי "משיח זאל שוין קומען" [משיח כבר יבוא], "בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים" (ישעיהו פרק כ"ה פסוק ח') אמן ואמן.

